

[Pürschel.]

ner, at dette kan paralleliseres med, at Venstre gennem 10 Aar her i Rigsdagen Gang paa Gang har modsat sig enhver Beskæring af Offentlighed og nu gør sig til Talsmand derfor, ja, saa har det ærede Medlem ikke meget Begreb om, hvad parallelle Linier er.

Jeg vil dernæst gerne sige til det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, der talte om Deling af Højesteret i to Afdelinger, at jeg har aldrig tænkt mig, det skulde være en lovfæstet Deling i to Kamre, om jeg saa maa sige, men netop en noget lignende fri Ordning som den, det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for.

Derefter vender jeg mig til den højtærede Justitsminister, som bl. a. sagde dette til mig, at jeg nu var gaaet over til det Standpunkt at rette mig, saaledes som Grundloven paabyder det, efter min Overbevisning (Afbrydelse af *Justitsministeren* [Zahle]). Ja, jeg maa tillade mig at gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at paa dette Standpunkt har jeg staaet, siden jeg kom ind her i Rigsdagen i 1920, og hvis den højtærede Minister er i Stand til at paavise noget Punkt, hvor jeg ikke har taget mit Standpunkt paa denne Maade, vil jeg være ham meget taknemmelig. Naar jeg i sin Tid har sagt, at jeg fandt, at Hensynet til Højesteret vejede meget tungt, ja, saa er dette jo ganske naturligt et Moment, der indgaar i den Overbevisning, man danner sig. Deri indgaar jo ogsaa dette, om det er ønskeligt at gennemføre Reformen mod Højesterets Ønske. Det er derfor ikke en Bøjning af Overbevisningen, der er Tale om i det Øjeblik, man stiller dette Hensyn frem, som jeg har gjort.

Dernæst sagde den højtærede Minister, at han havde ikke sagt, at Højesteret i sin Tid, hvis der havde været offentlig Votering, vilde have stemt anderledes, ud fra den Betragtning, at de skulde have *frygtet* for at stemme, som de gjorde. Nej, men den højtærede Minister sagde, at de vilde have *skammet sig* for at gøre det, og den Udtalelse, som den højtærede Minister fremsatte nu i Dag, gik ud paa, at den offentlige Votering vilde have bragt Højesteretsdommerne til paa Grund af den fuldkomne Mangel paa saglig Begrundelse at lade sig lede af deres juridiske og almindelige Æresfølelse til at dømme anderledes. Ja, jeg har før gennemlæst Højesteretsdommen over Christen Berg, jeg har gjort det samme nu — den ligger paa min Plads —, og jeg vilde intet Øjeblik betænke mig paa at underskrive den Dom. Den er efter min Mening juridisk fuldkommen uangribelig. Naar der-

for den højtærede Minister taler om den fuldkomne Mangel paa saglig Begrundelse, er dette kun et Vidnesbyrd om den Mangel paa Evne til at forstaa anderledestænkende, som er karakteristisk for Folk, der er fanatiske paa et Punkt.

Den højtærede Minister udtalte derpaa Haabet om, at han maatte komme til at holde mange Taler, som jeg vilde finde ufornuftige. Jeg tror, at dette Haab er ualmindelig velbegrundet, og jeg maa sige, at da jeg sad og tænkte det, saa varede det jo ikke mange Sekunder, inden den højtærede Minister sagde noget, som jeg fandt ogsaa var meget ufornuftigt, nemlig da den højtærede Minister gav sig til at tale om den lykkelige Udvikling, jeg var inde i for Tiden. Jeg tror, at den højtærede Minister, naar han gaar hjem og tænker paa dette i Enrum, vil sige til sig selv: Det skulde du aldrig have sagt. Og hermed skal jeg lade denne himmelraabende uforstandige Udtalelse ligge.

Jeg skal dernæst sige til det ærede Medlem Hr. Elmquist, at naar han i Justitsministerens Standpunkt og det ærede Medlem Hr. Triers Tilslutning til Justitsministerens Standpunkt finder et Argument mod den offentlige Votering i Højesteret, saa kan han kun finde det, hvis han mener, at der er noget i Ministerens og Afbryderens Betragtninger, thi hvis han ikke mener det, hvis han staar paa det Standpunkt, jeg staar paa, at Højesteret ikke lader sig paavirke af uvedkommende Hensyn, saa kan det virkelig være fuldkommen ligegyldigt, hvad Justitsministeren og det ærede Medlem Hr. Trier mener om det Spørgsmaal — *fuldkommen* ligegyldigt! Ja, jeg ser, at det ærede Medlem har ondt ved at holde sig fra Afbrydelser, men jeg ser ogsaa, han kæmper ærligt med sig selv og virkelig denne Gang sejrede; han er paa den rette Vej. Her vil jeg da gerne sige, at jeg sagde aldeles ikke, at det var en Formastelighed at afbryde mig, tværtimod, er der noget, jeg holder meget af, saa er det en lille Afbrydelse, men jeg finder blot ikke, at man herinde bør sætte sig ud over Tingets Forretningsorden, som forbyder Afbrydelser; og derfor har jeg altid fundet, at det ærede Medlem Hr. Fraenkel bar sig urigtigt ad, naar han afbrød, og det har jeg ogsaa sagt til ham. Men han er nu ikke saa let paavirkelig som det ærede Medlem, og dernæst maa jeg sige til Undskyldning for det ærede Medlem Hr. Fraenkels Afbrydelser, at de er jo morsomme og træffende. Det ærede Medlem Hr. Elmquist talte om et ondt Sideblik, jeg havde langet til det ærede Medlem Hr. Fraenkel, da jeg